

EL DESIG DE SER MARTA I MARIA ALHORA

per CONXA ADELL I CARDELLACH,
monja de Sant Pere de les Puel·les

L'evangeli de Marta i Maria sempre ens interpel·la, perquè ens fa adonar que, en la nostra vida atrafegada de cada dia, hauríem de ser més Maria que Marta. Però això potser no reflecteix prou el nostre desig intern.

Totes dues, Marta i Maria, són una cara d'una mateixa moneda. Totes dues estan pendents del seu amic, que per a elles és molt més que un amic, és un amic únic, és ell, aquell que els dona vida només amb la seva presència. Totes dues estan pendents d'obsequiar-lo, l'una essent present al seu costat, l'altra preparant alguna cosa de menjar o de beure. També és el que es fa quan es rep una visita a casa: abans que vingui, ja pensem què li donarem i mentre algú de nosaltres està amb l'hoste l'altre trasteja.

També és el que passa en la primera lectura a l'alzina de Mambré. Sí que Abraham està pendent d'acollir-los, com Maria, però Sara fa el paper de Marta.

El nostre desig és ser Marta i Maria alhora. Escoltar el Senyor amb el cor atent al servei i servir amb el cor atent a l'escolta. Si l'escolta no mou a l'entrega, no és vàlida. I servir per servir, tampoc no és vàlid, i molt menys servir perquè toca. El que toca és l'entrega entusiasta en tot moment.

Ambdues germanes es mostren amb papers massa separats. Qui volem ser, doncs? Abraham. Ell ens dona la pauta. Sap inclinar el front a terra, reconeixent el regal de la presència de l'hoste, però sap estar pendent d'obsequiar-lo a vessar. A diferència de Marta, Sara no es queixa de fer feina, la fa ràpida. I a qui beneeix Déu al final d'aquesta lectura? A Abraham? No, a Sara i, és clar, de retop a Abraham. Abraham ha estat exagerat en el seu obsequi, però Déu és més exagerat, perquè la promesa d'un fill supera tota la imaginació humana per a una parella gran i estèril.

Tant a Betània com a Mambré, és Jesús, és Déu qui es presenta a casa, en un petit poble o enmig del desert.

Quan acollim els altres com podem, Déu ens ajuda a superar la nostra esterilitat, ens fa fecunds encara que nosaltres no ho veiem.

Deixem que Déu sigui Déu en la nostra vida quotidiana. Així, en el nostre servei, els altres no ens veuran només a nosaltres sinó al Déu que ens dona vida.